III.

Ühhe mehhe tunnistusse sannnad temma meletuma ellamisse wisi pärrast.

Ollin kui krono-mees ommad wiisteist-kümmend aastat wäljateninud, ja kui kol-mekümne kue aastane mees omma issa-ma pole taggasi kallanud. Omma wanna au-wäärt issa minna ei leidnud mitte ennam ette: surm olli tedda ennesele korianud. Emma olli püüdnud, sedda tuggewat perre kohta holega üllespiddada; agga se olli temmale raskeks läinud. Sepärrast kohhe kui ollin monned päwad koddo puhkanud, pallus emma ennast moisa herra käest perre wallitsussest lahti, ja mois andis sedda kohta minno kätte. Wallitsesin ennesele emma nou möda üht prisket töteggiat abbikasa, kes lahke ja nummalakartlikko melega olli. — Uut ello hakkatust nähti siis kül essiotsa mönnus ollewad. Agga peagi piddi teist wisi sama. Leiwa lapsed teggid minnule

mönda melehaigust, sest et minna ei olnud krono-tenistusse aial mitte öppinud, ni pitkalisse, seggatse ning kannimatta rah-waga ellama, nenda kui paljo ma-rahwaga luggu on. Nabred saatsid mind ka kiustes mit-mel kombel pahhandusse peäle. Meel läks nukraks, ja rummalas möttes noudsin en-nesele selle wasto körtsist abbi wina wöt-misse warral. Peagi hakkasin sedda pru-kima lusti pärrast. Jätsin omma perre allamaid aino üksi tööd teggema, ja puik-misse sannaga ütlesin neile tihti, et piddin tarwilisse asja toimetamisse pärrast hom-mikul küllase minnema. Sellesamma toi-metamisse koht ei olnud maial kui körtsis. Sain louna aial essiotsa pole joobnud peaga koio, pärrast kui täis joobnud inni-menne. Teggin seäl suurt kärrinat, ja hak-kasin igga tühja asja pärrast naesega, em-maga ja perrega kibbedaste taplema. Tas-sasel wisil kannatasid nemmad minnoga. Naene ja emma pallusid ärdaste, et piddin omma meletumat lakkumist mahhajätma.

Eesti-ma rahwa Kalender 1849, lk. 26